

TÝPKO 273

5.12.2009

Úvodníček

Ačkoli to tak venku nevypadá (teplo jak na jaře), tak za pár dní (které tak netrpělivě odpočítáváte) budou ty pravé Vánoce. Pro ty, kdo se už nemůže dočkat, tu máme Vánoční besídku – řízek, salát, dárečky, cukroví... Každopádně přeji za celý redakční tým hodně dárků pod stromečkem, rybu bez kostí, jablko s hvězdičkou a taky ještě lepší příští rok.

A jak by možná řekl pan Zákopčaník: sníh v duši.

Já bych spíš řekl: sníh v mysli (v nejhorším alespoň v můsli)

Bužu

Kšefty s máslem

Máslo v hroudách již vyšlo z módy a prý je s ním teď, v době stávkujících zemědělců, v cizině dobrý obchod. Tak jsme se tomu jeli jednu listopadovou sobotu podívat na kloub. Hned na nádraží jsme si mírně zaobchodovali, z čehož měly prospěch obě strany, ale nešlo z toho moc poznat, který z nás je lepší obchodník, protože všichni vyobchodovali totéž – možnost zúčastnit se poznávací výpravy na sever od Prahy.

Možná jste slyšeli, že se máslo tluče, a i my jsme s tím začali už ve vlaku – i přes kvalitní svršek podle

normy UIC jsme byli jednotkou řady 451 ČD „Berounský šnek“ ztlučeni a v Libčicích vystoupili.

Z nádraží jsme rychle zamířili k zarostlému, ale bodrému lodivodovi, jež nás přeplavil přes místní vodoteč – Vltavu. Na druhém břehu jsme obdrželi zprávu od strýčka z Ameriky, v níž nám sděloval dobré rady stran máselných obchodů, ale již se mu z hlavy trochu vykouřila čeština, a tak to nebylo jen tak. Oficiálně jsme se zde pro obchodní účely rozdělili na dvě obchodní družiny Butter s. r. o. a Máselnou říši. Neoficiálně pak na pracující obchodníky a kibicující management.

Hned u dolanského jezu jsme se jali pochytat nějaké krávy, které by se nám pro chov hodily. Když už jsme krávám nakradli dost „vemen“, ze kterých by bylo dostatek

mléka, pokusili jsme se je podojit. Hlavní roli zde však hrála zručnost, a tak horliví dojiči splakali nad rozlitým mlékem, protože jim prasklo „vemeno“. Pan jezny dolanského jezu nechtěl připluvší vodáky spláchnout zymadlem, tak jsme se radši věnovali čínským prasátkům, jež ryli v protější zahradě. On management kravatáků v čisté kanceláři rád říká, že vepři jsou fuj, dokud jim nezačnou roztomilí čuníci strkat rypáček skrz plot. Fuj nefuj, naši obchodníci zde vydrželi opravdu dlouho.

Pak jsme trošku zabloudili, a když jsme opět našli cestu,

byli jsme natolik vyhládlí, že jsme se museli v sousedství všudypřítomných chatek chvíli věnovat obědu. Bylo celkem teplo, jídla bylo dosti, a tak nám to vydrželo docela dlouho. Vyrázili jsme dále, nebo spíš výše, z vltavského údolí. Nahoře na loučce na dohled od vodochodského letiště jsme se pokusili odstředit nadojené mléko. To bylo opravdu náročné, někteří z procedury odcházeli s rukama dlouhýma jak šimpanz.

Dlouhé ruce se nám hodily v další hře, ve frisbee, ale kdo měl ruce dřevé, tomu ani šimpanz nepomohl. Na druhém konci pole, jsme se pokusili zabalit vzorek másla. To proto, když by se nám někdy v budoucnu podařilo přeci jen nějak vyrobit, abychom to vůbec byli schopni nějak rozumně distribuovat v obchodní síti. Lepší vzhled obalu s travní stuhou navrhla Butter s. r. o., ale radši jsme vyrazili dále do Máslovice podívat se do muzea, kde mají spoustu obalů od másel z dob minulých. A nejen to, prohlédli jsme si plyšové medvědy a taky mnoho fidlátek, hodících se k ruční výrobě másla.

Na návsi jsme také vzápětí zjistili, že odtud vede pěkná stezka zpět dolů k Vltavě a přivozu a že se nemusíme

plahočit po asfaltce do Vodochod a zde stepovat na autobus. To si vyžádalo změnu plánu, ale ta přinesla své plody v podobě další plavby přívozem.

Dole u přivozu už byla skoro tma, ale ještě jsme si poslechli jeden mail od strýčka ze Spojeného Statese a vyhodnotili své obchodní úspěchy. Dopadlo to jako v realitě. Kibicové shráblí odměny a poctiví obchodníci se na druhém břehu mohli nanejvýš schovat za mrože. I tak ale všem obchodníkům a účastníkům akce děkujeme za spolupráci a při příští

výpravě se budeme opět těšit.

Ikraus

Máslovice podruhé...

...aneb vlakem a lodí za tajemstvím mléčného průmyslu

Psát o cestě na výlet bývá většinou nuda. Ale tato se mírně odlišovala, tak se o ní zmíním. V sobotu ráno vyrážíme od školy, abychom na Masarykově nádraží přibrali další členy výpravy a nastoupili do vlaku směrem na Kralupy. Vyskakujeme

v Libčicích (nebo Libčici?). Teď si asi říkáte, proč to píšu, že je přece jasné, že jsme museli na výlet nějak a někam jet. Ale to právě teprve přijde. Od vlaku totiž

nejdeme jen tak na výlet, nýbrž docela spěcháme, aby nám neujelo, co? Aby nám neujel přívoz! Tak. A máte to. Po vlaku se ještě jelo lodí neb bylo třeba se dostat přes řeku a most byl v nedohlednu.

Tak, jsme na druhé straně řeky, když v tom přichází pro organizátory první zklamání. Přímo u přívozu je naučná stezka vedoucí do Máslovic, cíle výletu. Tu však jak máslovické internetové stránky, tak Google tajili, a tudíž nebyla do plánované trasy zahrnuta. Nedá se tedy nic dělat, půjdeme jinudy.

Jdeme podél vody, když v tom, hned po

po cestě vyhládne, takže příhodný plácek a čas oběda. Řízky jsou zvláště vítány. Též chléb, ovoce a teplý čaj. Je čas pokračovat, abychom našeho cíle, Máslovic, dosáhli ještě při otevřeném muzeu.

Cesta však jde rychleji, než bylo plánováno, takže je čas na další hru. Odstředování smetany. Odstředivá síla je potvora, udržet se v šíleném kolotoči a přitom neskopnout trojnožku je skutečně fuška. Konečně je odstředěno. A to ještě zbývá čas na poctivý souboj ve frisbee. Talíř létá vzduchem jako šílený, hráči vykřikují smluvená hesla, běhají nahrávají si ... zkrátka poctivý boj. Ale jako vždy, vítěz je jen jeden.

A jdeme dál. Ještě kousek vzhůru, na planinu. V dále vlevo je vidět letiště Vodochody, to však není náš cíl. Tím jsou stále vpravo položené Máslovice. Ale ještě je třeba vyráběný produkt, máslo, připravit pro distribuci a zajistit jeho dobrý prodej. A co prodává výrobek? Prodavačka. No, taky, ale hlavně obal. Mlékárenské týmy se mění v designéry a

tvoří. 1/8 másla je třeba zabalit co nejlákavěji, aby spotřebitel v obchodě sáhl právě po ní. Opět jen jeden vítěz.

A jdeme dál, konečně přímo do Máslovic a tam do muzea másla. Hodná slečna v muzeu nás, i přes stísněné muzejní prostory, vpouští všechny najednou a my se hltavě vrháme na expozici. Kromě historie pěstování krav, dojení mléka a výroby másla je k vidění též historie obce Máslovice, stavba vodovodu a vodojemu a sbírka plyšových medvídků. Z vlastní historie másla je k vidění množství máselnic různých typů, máslenky na uchovávání másla, staré obaly či

pár krocích přichází telegram od strýčka z Ameriky, který nám lámanou češtinou sděluje, co je máslo a jaký boom současný mlékárenský průmysl zažívá. Vidina obřího zisku nás nenechává klidnými. Okamžitě vznikají dva týmy a vrhají se do podnikání. Jenže jak na to? Máslo. Z čeho je máslo? Z mléka? Z čeho je mléko? Z krávy přece! Jo, takže potřebujeme krávu. A hle, zde se jich několik volně pase. Nastává honička, chytání krav a při pokusu o dojení doslova trhání vemene. Utržené vemeno však není sluchátko, takže jeho vlastnictví není vítězstvím. Jdeme dál, ne však stále správnou cestou. To je riziko cestování. A

reklamní slogany snad ze všech koutů světa.

Po návštěvě muzea nastává organizační změna, původní plán na návrat autobusem z Vodochod opouštíme, neb návrat vlakem je výhodnější a vzhledem k přívozu i zajímavější. Navíc si projdeme onu původně zatajenou naučnou stezku. Takže, vzhůru dolů směr Libčice. Stezka je zajímavá a ukazuje například místní geologické podloží či dřevěnou kachnu v nadživotní velikosti.

Po krátké době jsme opět u řeky a pan převozník nám sděluje, že si ještě dá kafe a až budeme chtít převést, ať zařukáme. Takže, ještě je čas na test vědomostí o mlékárenském průmyslu ve světě a krátkou hru sestávající z poskakování, a pokud někdo neuskočí, tak i ze šlapání na nohy.

Ještě rozdání cen vítěznému týmu a čest poraženým a už přicházejí i další zájemci o přívoz. Tím pádem je vhodná doba vyrušit pana převozníka od kávy a nalodit se. Přejíždíme řeku, a protože do příjezdu vlaku ještě chvilka zbývá, hrajeme na mrože a medvěda. Kokeš, jehož celý den trápí bolavé rameno, to píská. A pak už vlak, Praha a domácí pohoda.

Čarlí

Domoušice

Tak nevím, kde začít. Zažili jsme toho hodně a bylo to všechno super! Kde že jsme to vlastně byly? Byli jsme v hezké vesničce Domoušice. Bydli jsme v malé škole uprostřed vesnice. Hned jak jsme přijeli, došli do školy a trochu se v ní zorientovali, šli jsme do prvního patra do

tělocvičny a tam jsme se vybalili a šli spát.

Druhý den nás, jak jinak než časné ráno, vzbudily holky. Ale stejně chvíli na to byla snídaně. Nasnídali jsme se – mimochodem byla to mňamka – a po snídani se vyšlo na túru. Nejdřív jsme šli na zříceninu Pravda do velkého kopce nad Domoušicemi. Byla moc krásná! Vigo říkal, že tam uvidíme kostlivce... To mé myšlenky o krásné zřícenině celkem změnilo. Šli jsme do nějakého podzemí, do sklepa a tam byla tma jak v pytli! Trochu ...

hodně jsem se bála, že tam šlápnu na nějakého toho kostlivce, ale nakonec nic! Potom jsme se šli podívat na okolí a bylo to tam nádherné! Podzimní lesy, louky a vůbec. Nasvačili jsme se a šli dál, myslím, že k Čertovu kameni, u kterého našli Bužu s Jakem kešku. Já měla tu čest tam nakreslit čerta... No, spíš čertíka.

Šlo se dál. Celou dobu jsme skákali všichni do listí... Super! Pak jsme došli ke kamenům, které byly velké a stály za sebou. Bohužel už nevím, jak se jmenovaly, ale byly moc hezké. Ale co mě na celém výletu bavilo, bylo koupání v listí. Že ho tam bylo požehnaně! Našli jsme dokonce takovou, no jak to říct, vanu listí.

Tak jsme tam všichni skočili, zahrabali se a vyfotili jsme se. Myslím, že mluvím za všechny, že se nám pak nechtělo ven. Bylo tam totiž hrozné teplo a vzhledem k tomu, jak foukal vítr a jaká byla zima, se to hodilo. Nakonec jsme ale všichni vylezli a šli dál. Musím říct, že polní bahnitá cesta byla fakt super. No a pak jsme to velkou oklikou vzali zpět do školy a neuvěříte, jak rychle ten den uběhl...

Celí zabahnění a špinaví jsme přišli do školy, převlékli se a šli se na večeřet. Měli jsme těstoviny s vepřovkou. Mňam. Po večeři jsme šli nahoru a Vigo nám řekl, že jsme na pevnosti Boyard a že musíme vyplnit úkoly, které pro nás jednotlivé pokoje připravily! A musím se přiznat, že nebyli lehké. Ten, kdo získal nejvíce klíčů, vyhrál. A jako sladká odměna? Poklad, který má jen ten, kdo vidí skrz šátek ve

Druhý den nás nejdříve zase vzbudily holky, no, ale zatím, co je pomlouvám, tak my je zas nenechali spát večer... Takže to vyjde nastejno! Přišel nás vzbudit Vigo, že je snídáně... Nikdo ho neposlouchal, a tak přišel za deset minut znovu, že kdo nepřijde do pěti minut dolů, nesnídá! Já jsem tam nakonec byla včas, ale o ostatních to říct nemůžu. Po snídani se šlo balit a pak na výlet! Šli jsme jen kousek za kravin ke chmelnicím a házeli si s frisbičkem. Ve 12 se šlo na obídek. Měli jsme gulášovou polívku. Pak už se jen umylo nádobí, uklidilo a dobailo. No říkám to nerada, ale tím to končí. Uklidili jsme a odešli na vlak, pak už jsme jen v Rakovníku přestoupili a jeli do Prahy.

Pupík

Dopravácké okénko

tmě. Ale my to zvládli i tak a to tma není zrovna moje silná stránka! A taky mě to poznamenalo. Nakonec mě tam zavřeli, že jim musím dát kus pokladu, jinak že mě nepustí. Ale já jim stejně nic nedala. Pak kdo chtěl, si šel zahrát fotbal. No a pak spát.

Jak jsem minule sliboval, dnes se zmíním o něčem zajímavějším. Jistě jste je již viděli. „Júú, tahle je pěkně modrá a tahle má na sobě zase barevné bublinky! A tahle fialová je zase hnus fialovej!“ Jsou to takzvané celovozové reklamy (CVR). Dříve se jednalo výhradně o lakované provedení. Zákazník dal návrh, jak má vůz zvenku vypadat, ten byl poté přistaven do dílen a na vůz byla nastříkána barva dle návrhu. Dříve si také zákazník nemohl příliš vybírat, na jaký typ vozu reklamu umístí, protože všude jezdily jen „tétrajky“ a dopravní podnik většinou pro takový účel vybral vůz s již lehce „vykvetlou“ karoserií, protože ji při té příležitosti v dílnách rovnou opravil a

nakonec nalakoval dle přání. To bylo výhodné pro obě strany, ale reklama pak musela na voze jezdit nějaký ten rok, aby se akce vůbec vyplatila. Mezi prvními v Praze byla CVR na nakladatelství Orbis Pictus, osvěžující bombóny Tic Tac, či bylinný nápoj z Karlových Varů.

Dnes se však v Praze používá metoda polepení vozu reklamní fólií. Výhody jsou v rychlé aplikaci i odstranění a ve volitelné době, kdy má reklama jezdit a být za ní placeno. Když je reklama umístěna na velmi „vykvetlý“ či obouchaný vůz, často se vtipkuje, že drží pohromadě už jen díky reklamní fólii, takže i toto je pro dopravní podnik výhodné. Reklamy na vůz lze pak lepit i menšího formátu jen pod okna na bočnice vozu, ale ty většinou nebývají nijak zajímavé. V Praze se našťástí zatím nedovolilo, aby reklama byla lepena děrovanou fólií i přes okna vozidla, jako například v Č. Budějovicích. Zvenku vůz vypadá hezky, je to skutečně CELOvozová reklama, ale uvnitř vozidla je tma, skrz dírky ve fólii je vidět mizerně a mně osobně se z toho dělá při jízdě šoufl. Poměrně zdařilý je kompromis, kdy nějaký motiv zasahuje do oken pouze částmi, fólie tolik nezakrývají výhled z vozidla a zvenku to vypadá pěkně. Například reklama na plechovkovou kávu Mr. Brown, kdy horní části plechovek zasahují do oken, ale jen na okraje, takže z plechovek vlastně koukají lidé.

Zákazník si může zvolit typ vozu (přip. dvojici) na který bude CVR umístěna, a když je nějaká ta zlatka navíc, tak pokud je to provozně možné, lze si zvolit i linku.

Třeba aby CVR na ZOO jezdila přes Trojskou, nebo „OC Nový Smíchov“ brázdil devítka přes Anděl.

Velmi povedenou CVR pak mají v Plzni na dvou vozech KT8 (harmoniky). Jednu na Gambrinus, druhou na Pilsner Urquell (viz foto, na jaře vyhořela, stav neznámý),

u kterých není v polepu vyveden pouze exteriér, ale také barvy potahů, vnitřního obložení a i v podlahové krytině je v nízkopodlažním nástupním prostoru vyvedeno velké logo oné značky. Druhý vůz pak uvnitř počítá cestující na domácí a hosty jako hráče stejnojmenné fotbalové ligy.

V minulosti byla umístěna CVR na spotřebiče ARDO na jednu ruskou soupravu metra, dnes je jedna CVR propagující bankovní ústav umístěna na jedné soupravě M1 jezdící na lince C. V metru ale o CVR pochopitelně není příliš zájem.

Dále se v Praze reklamy nedávají na vozy, kde je velká plocha oken, jež by neměla být zakryta (málo muziky za hodně peněz), a také u Škodovek 14T je to s CVR ošemetné, protože prý výrobce garantuje i

záruku na lak a ta by byla aplikací CVR znehodnocena.

I přes reklamu musí na voze zůstat viditelné potřebné údaje jako logo, název majitele vozidla a evidenční číslo vozu. Občas vznikají zajímavé situace. Třeba na žižkovské dvojici vozů s CVR na rakouské lyžování, kde se na voze dočtete: „Alpský diamant 7283“, nebo když je jeden vůz z dvojice pro nehodu či poruchu odstaven a nahrazen vozem bez reklamy, v unifikovaném městském nátěru.

Úsměvné byly pak ještě předvolební oranžové CVR na motoráčcích řady 810 ČD („osmsetdesítka“) s kytičkami a textem „Jistoty a naděje“, kdy patrně politická

strana svým voličům pomocí reklamy sdělovala, že si mohou být *jistí*, že se v životě ničím lepším nesvezou, ale *naděje* přece umírá poslední.

A za takovou srandu si například DP Ostrava, jenž používá lakované-stříkané reklamy účtuje 68 000,- za aplikaci a cca 120 000,- za rok provozu na jednom vozu T.

To by vám mohlo takhle před Vánoci stačit a lepení (dárků do papíru) zdar.

Luštěnky

Tak vás zase jednou zdravím od luštění. Tentokrát pro vás mám pohádku:

Bylo nebylo, v jednom království žil král a jeho dvorní šašek. Šašek však krále nenáviděl, protože mu záviděl jeho bohatství. A král nenáviděl šaška, protože věděl o jeho závisti. Stejného dne si oba usmysleli, že toho druhého otráví, ale v celém království existovalo jen dvanáct flakónků jedů, které byly zamčeny v zámecké komnatě.

Jedy byly očíslovány od 1 do 12, se vzrůstajícím číslem rostla i síla jedu. Jedy fungovaly tak, že kdo ho vypil, ten zemřel, ale zároveň silnější jed neutralizoval všechny slabší, což znamená, že jed číslo dvanáct neutralizoval všechny jedy, jedenáctka všechny jedy kromě dvanáctky atd. Pokud jsi vypil jedenáctku a potom dvanáctku, nic se ti nestane. Pokud jsi vypil dvanáctku a potom jedenáctku, zemřeš.

Král se dostal do komnaty s jedy jako první a sebral odtamtud všechny sudé jedy (2, 4, 6, 8, 10, 12). Pak šel do komnaty šašek a vzal si všechny zbylé jedy. Sešli se v trůnním sále, každý z nich naplnil jeden pohár a podal jej tomu druhému, který ho okamžitě vypil. Následně si každý z nich ještě jednou naplní pohár, tentokrát už pro sebe, a vypije ho v naději, že se tím zachrání. Druhého dne ráno se šašek probudil, ale král byl mrtvý.

A soutěžní otázka za pohádkovou odměnu zní, jak to šašek dokázal?

Předpokládáme, že šašek i král chtěli **PŘEDNOSTNĚ** přežít. Pokud přežili, pak chtěli co možná nejjistěji otrávit toho druhého. Každého jedu je jen jedna dávka – nelze ji dělit. Jedy jsou kapaliny bez barvy a zápachu a mají stejnou hustotu jako voda.

Tak nezapomeňte, že konkurence je malá, šance na úspěch tedy obrovská, a abyste se dostali ke sladkému pokladu, tak ani nemusíte trávit žádného krále.

A teď už zazvonil zvonec, pohádky je konec, takže se můžete pustit do vymýšlení.

vesnice.

Tak předně, Máslovice neměly společného s máslem nic víc než kterákoliv jiná vesnice. Jméno dostala podle rodu Máslovců. Až do 18. století to bylo jen pár domů – asi 10. Teprve když byla

Lída

Všudybud Vševěd

Jedem jedem, jako s medem, jde to

jako po másle. Už je tu zase prosinec. Vánoce, vánočky, cukroví, pečení... Však všichni víte, co je pečení. Jako v té reklamě! Přece Hera – vlastní sestra másla. Pro mladší a začátečníky:

v dobách, kdy margarín byl ještě celkem novinkou, tedy „za komunismu“, byla k vidění reklama SANA – vlastní sestra másla – a jednalo se právě o margarín. Reklama

tehdy vysvětlovala, co je to vlastně zač. A tak se nám to hezky provázalo, jelikož na výletě jsme byli v Máslovicích. Povím vám teď několik zajímavostí z této divné

vybudována trať z Prahy na Drážďany a hlavně zastávka Libčice nad Vltavou – v 2. polovině 19. století – narostl počet obyvatel. Protože je tahle zastávka, jak vědí ti, co byli na výletě, až za Vltavou, směrem od Máslovic, vznikl tu zároveň prý jeden z nejstarších přivozů.

Mimochodem, pan převozník taky vypadal, že tam dělá už dlouho. A jak šel čas, vesnice chtěla být moderní. A to se

dneska dělá tak, že vesnice ve svém okolí propaguje, co se dá. Nadělají se naučné stezky i tam, kde nic zajímavého není,

opraví se kaplička, zavede se tam pořádná autobusová doprava a vůbec – zkulturní se život v obci. Tak v Máslovicích si někdo řekl, že by chtěl udělat takové muzeum, aby přitáhlo víkendové zvědavce. Ale problém byl, co vystavovat? V Máslovicích? Chytré hlavy napadlo, že to bude máslo. Přesněji dokumentace ruční výroby másla. Muzeum jsme viděli na výletě. Sestává ze sbírky všemožných tlouků, odstředovaček a formiček na máslo. Docela hezká výstavka. Škoda jen, že druhá část expozice, plyšová medvědi ze všech dob a míst nemají s vesničkou mnoho společného. Hold malá vesnická muzea to mají těžké. Navzdory výstavnímu záběru a souvislostem výstavy je ale Máslovické muzeum másla docela známé a hojně navštěvované.

A jelikož mám teď máslo na hlavě, že je tenhle článek tak krátký, tak jsem pro vás našla ještě jednu vánoční fotku: betlém udělaný z másla. Tvořivosti se meze nekladou... Škoda, že z přebytkového margarínu na táboře tohle nejde dělat.

Pampalá.

Anežka

CotoFoto?

Další hádanková fotka je na svém místě, tak neváhejte a hádejte co vám mozek stačí. Dnešní obrázek je trochu záluďný, takže se budete asi muset kolem sebe koukat opravdu pořádně. Předmět, který máte uhodnout, máte určitě všichni doma a kdo byl na táboře v kuchyni, tak ho taky potkal. Takže se nebojte, všichni ho znáte. Jak jsem už prozradila, je to předmět a nachází se většinou v kuchyni. Hádat můžete do Štědrého dne a svoje tipy házejte do krabičky na nástěnce na klubovně, nebo mi je můžete dát napsané na papírku na Vánoční besídce. A pak se bude nadělovat.

Já vlastně budu nadělovat už teď: správnou odpověď z minulého měsíce mi

dal Ikarus. (Pak taky ještě Sára dala odpověď na minulou fotku: odpověď to byla špatná, ale zkus to znovu, příště to určitě vyjde.) Ikarus vyhrál sladkost či slanost a dostane ji, až ho někde potkám. Minule to byla hromada tašek na střechu, takových trochu speciálních, které se zasouvají protilehle do sebe. Tak hádejte očima a koulejte hlavama.

Anežka

Prosincový bod

Čas teče jako voda a ani jsem se nenadál a už nastal čas Vánoc, maminka kapra bude péct a z trouby se bude linout jeho vůně, tatínek bude otesávat smrček, jenž pak zasune do ozdobného stojánku, na vánoční koledy si rozpomeneme, abychom si je zas po roce mohli všichni společně zapět a pak ke společnému stolu zasednout a tam na své blízké si vzpomenout.

Ajdam (autor nejdelšího souvětí v tomto týpku)

DRUŽINY

1	Myšáci	54
2	Mufloni	35
3	Zubři	31
4	Lochnesky	23

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	102
1	Téra (MY)	88
2	Eda (ZU)	79
3	Míša (MY)	73
4	Bára (MY)	62
5	Tomáš (LO)	61
6	Kristýna (ZU)	59
7	Lukáš (LO)	57
8	Dolník (MUF)	55
9	Mates (MUF)	43
10	Sára (ZU)	41
11	Martin (MUF)	40
12	Kačka (MY)	33
	Kačík (MY)	33
14	Pavel (LO)	32
15	Mája (ZU)	30
16	Vašek (LO)	22
17	Žůža (ZU)	20
18	Cézar (LO)	18
19	Evžen (LO)	15
20	Damík (MY)	14
21	Sebík (ZU)	5
22	Kuba (LO)	4

Sloupek *Ze společnosti*

Ne všechny výlety se vždy vydaří zcela podle plánu...

HALÓ, KDE JSTE? ASI JSEM SE TROCHU ZTRATIL...

...ale pak se nakonec zase ukáže...

KDE ŽE JSEM? NO JAK TO MÁM VĚDĚT, TADY KOLEM NENÍ VŮBEC NIC!

...že na takové zážitky vzpomínají všichni nejraději!

